

ת"פ 17761/09/16 - מדינת ישראל נגד כפיר סויסה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17761-09-16 מדינת ישראל נ'
סויסה(אחר/נוסף)

בפני כבוד הנשיא אביטל חן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

כפיר סויסה (אחר/נוסף)

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות שעניינן התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע גניבה, פירוק רכב, שינוי זהות של רכב או של חלק מרכב והחזקת כלי פריצה.

בין הנאשם לבין מר יהודה נחום (להלן: "המתלונן") היכרות מוקדמת, היה הנאשם מעסיקו של המתלונן זמן קצר לפני ביצוע העבירות בגין עומד הנאשם לדין בפניי.

במסגרת אותה היכרות סיפר המתלונן לנאשם כי הוא מחזיק בביתו סכום של ₪ 160,000 וכי לא ישהה בבית בין התאריכים 26/8/18-27/8/17.

בליל ה-27/8/16 בשעה 04:00 לערך התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן בכוונה לבצע גניבה. מספר שעות קודם לכן פירק הנאשם שתי לוחיות זיהוי של רכב מסוג יונדאי מ.ר. 14-548-17 (להלן: "רכב היונדאי") והצמידן לרכב מסוג אאודי כשהוא מתקין אותן על לוחיות הזיהוי הקיימות של רכב האאודי.

הנאשם הגיע באמצעות רכב היונדאי לביתו של המתלונן כשהוא נושא עמו תיק המכיל כלי פריצה, מברגים רבים, מקדחה וכלים חדים נוספים. בנוסף, נשא בתיקו חולצה וכובע עליהם מופיע הכיתוב "משטרת ישראל".

הנאשם ניגש לבית המתלונן, באמצעות מקדחה פרץ את דלת הבית, נכנס לבית המתלונן והחל לחפש אחר הכסף, אותו מצא באחת המגירות בחדש השינה. הנאשם הטמין את הכסף בתיקו ונמלט מהבית.

בשלב מסוים, הבחין הנאשם בשוטרים שהוזעקו למקום על ידי שכנים, השליך את התיק ובו הכסף ונמלט מהמקום. לאחר מרדף בן מספר דקות עצרו השוטרים את הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 32, מתגורר עם בת זוגו ובנם המשותף בן כשנה, מנהל סניף בורגראנץ'.

בתסקיר מתוארים יחסים מורכבים בין הנאשם לבין אביו, בעטיים עזב הנאשם את בית הוריו למסגרות שונות המיועדות לנוער בסיכון. בתסקיר צוין כי הורי הנאשם התקשו להעניק לו ביטחון ויציבות בשנות ילדותו, ולא היוו עבורו גורמי תמיכה ומודל חיובי לחיקוי.

לאורך שנות נעוריו שולב הנאשם במסגרות שונות המיועדות לנוער בסיכון ובשלב מסוים בהתערבות אביו, שב לבית הוריו, השתלב בתיכון תל אביב והצליח לסיים 12 שנות לימוד. לצד זאת בתקופה זו חבר הנאשם לנוער שוליים וביצע עבירות רכוש.

בשל אי התאמה, לא גויס הנאשם לצה"ל.

בהמשך עבר הנאשם להתגורר בחו"ל במשך 7 שנים, דבר אשר להתרשמות שירות המבחן הביא להתרחקותו מחברות שוליות עמן נהג לשוטט, וחיזק את יכולתו לתפקד בצורה נורמטיבית ותקינה. מסר כי לאחר חזרתו לארץ למד עיצוב גראפי ומכונאות אופנועים וכן עבד תקופה מסוימת כמנעולן. טרם מעצרו ניהל עסק לממכר ציוד ומזון לבעלי חיים.

בעברו של הנאשם הרשעות בעבירות מתחום הרכוש והאלימות. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה והסביר כי ביצע את העבירות על רקע אכזבה מהמתלונן אשר לחשדו גנב ממנו כספים ועשה פעולות נוספות שפגעו בו ובעסקו. נוסף על אלו, עמדו ברקע לידת בנו תחושת האחריות ההורית שחש כלפיו ומצבה הרגשי של בת זוגו.

להתרשמות שירות המבחן, במצבי דחק עלול הנאשם לנהוג באופן אימפולסיבי, אך לצד זאת, הוא מגלה רצון לבחון את דפוסי התנהגותו.

לאורך ההליך המשפטי הועמד הנאשם תחת צו פיקוח למשך חצי שנה במהלכה גילה התמדה ומחויבות להליך בשירות המבחן.

שירות המבחן מציין התרשמותו מהנאשם כאדם בעל דימוי עצמי נמוך שלא טופל כראוי בילדותו ובהמשך משעזב את בית הוריו נחשף למצבים קשים ומסוכנים, אלו ככל הנראה השפיעו על מהלך חייו ודרכי חשיבתו. נוסף על אלו צוין

בתסקיר כי מחויבותו ההורית לבנו ולבת זוגו, האשמה שחש אל מול מצבה הרגשי של בת זוגו וההתמודדות עם הקמת עסק חדש מגבירים את המצוקה הרגשית וחוסר האונים אצל הנאשם. אלו יחד מהווים גורמי סיכון למעורבות נוספת בפלילים בעתיד.

מנגד, הנאשם מגלה אחריות במסגרת התעסוקתית, משקיע מאמצים בסיפוק צרכי משפחתו, נוטל חלק משמעותי בגידול בנו ומביע שאיפות לניהול אורח חיים תקין. בנוסף, מביע הנאשם נכונות ומוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, על מנת למנוע הישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד.

להערכת שירות המבחן בסיוע גורמי תמיכה וטיפול ימשיך הנאשם לפעול לשיקום חייו, ולפיכך ממליץ השירות להימנע מהשתתף מאסר מאחורי סורג ובריח אשר עלול לפגוע בכוחותיו של הנאשם ולפגוע בהליך השיקומי בו הוא מצוי, ולהסתפק בהשתתף מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי למתלונן וצו מבחן.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש התייחסה התביעה לחומרת נסיבות העבירות שביצע הנאשם, לעברו הפלילי הלא מבוטל ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים.

התביעה טענה למתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר. בהפנותה לפסיקה רלבנטית, עתרה התביעה להשתתף עונש מאסר בן 24 חודשים בליווי מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלונן וחתימה על התחייבות.

בטיעוניה לעונש התייחס הסנגור לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם והסביר כי מדובר בעבירות רכוש שחלף זמן רב מביצוען וכי העבירות האחרונות שבוצעו על ידי הנאשם מינוריות או שאינן ממין העבירות עליהן עומד הנאשם לדין כעת.

לדברי הסנגור, שהה הנאשם זמן ארוך בחו"ל, שם הקים עסק בתחום הצעצועים, ולפני 4 שנים שב לישראל ועתה הוא עובד ללא לאות בניהול סניף בורגראנץ'. עסק שפתח עם שותף.

בהתייחס לעבירות שביצע הנאשם ציין הסנגור כי נעברו על רקע אכזבה מהמתלונן שהיה חברו הטוב ומלחץ כלכלי בו היה נתון בשל מחויבויות כספיות שנטל על עצמו לצורך הקמת העסק החדש. הנאשם ביטא חרטה כנה ונטל אחריות מלאה על מעשיו.

עוד טען הסנגור כי עניינו של הנאשם מצדיק חריגה מהמתחם שיקבע וזאת לנוכח השיקום שעבר הנאשם, שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, העסק שהקים, התמסדותו בקשר זוגי והבאת ילד לעולם.

בנסיבות העניין, סבור הסנגור כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי עבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם ביקש לתת את הדעת לתקופה בת 10 ימים בה היה הנאשם נתון במעצר, לתקופה בה שהה במעצר בית מלא (כ-6 חודשים) ובמעצר בית חלקי (כ-6 חודשים נוספים).

במעמד הטיעונים לעונש שמעתי את מר יונתן לחמי שותפו לעסק של הנאשם. לשניים הכרות בת 5 שנים. מר לחמי תיאר את הנאשם כאדם טוב לב, אחראי, אדם שניתן לסמוך עליו ואב למופת. לדבריו, הנאשם מתחרט על מעשיו ומעונין להמשיך בניהול אורח החיים התקין בו החל.

העידה בפניי גם גב' לורל סוויסה, בת זוגו של הנאשם. השניים מכירים מזה 5 שנים ומגדלים יחד את ילדם המשותף בן השנה. הגב' סוויסה סיפרה על תפקודו הטוב של הנאשם כאב, וכמפרנס יחיד ועל השינוי לטובה שעבר, מאז היכרותם.

במסגרת דבריו האחרונים לבית המשפט ביטא הנאשם חרטה על מעשיו ועל הנזק שגרם לסביבתו הקרובה ולמתלונן. הנאשם ביטא רצון להתנצל בפני המתלונן שהיה חברו הקרוב.

הנאשם התייחס לנזק הבלתי הפיך לטעמו שייגרם לעסקו ולמשפחתו הקרובה, אם יישלח למאסר וביקש לפנים משורת הדין להקל בעונשו.

דין וגזירת דין

בהתאם לתיקון מס' 113 לחוק העונשין, יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעיקרון ההלימה, לשם כך יש להתחשב בערך החברתי הנפגע, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

באירוע המתואר בכתב האישום ביצע הנאשם שורה של עבירות: התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע גניבה, גניבה, פירוק רכב, שינוי זהות של רכב או חלק של רכב והחזקת כלי פריצה.

מדובר בעבירות הקשורות זו בזו ומהוות חלק מתכנית עבריינית אחת, ולפיכך יש לראות בהן אירוע אחד, לקבוע מתחם עונש אחיד ולגזור עונש בגין האירוע כולו.

במקרה שבפני **הערכים החברתיים הנפגעים** בעבירות האמורות הם זכותו של אדם לשמירה על קניינו, פרטיותו ובטחונו האישי. במקרה שבפני, מדובר בפגיעה גבוהה בערך המוגן. הנאשם פעל בתכנית מאורגנת ומתוכננת מראש, תוך ניצול הידיעה כי במועד המסוים ייעדר המתלונן מביתו. הנאשם פרץ לבית המתלונן, תוך שהוא מנצל את קשרי החברות עם המתלונן אשר סיפר לנאשם שהוא מחזיק בביתו 160,000 ₪.

במטרה לבצע את זממו, שינה הנאשם את זהות רכבו בכך שהצמיד ללוחיות הזהויות של רכבו לוחיות זיהוי שפירק מרכב אחר שאינו שלו, ונסע עם רכבו לביתו של המתלונן כשהוא מצויד בכלי פריצה רבים ובאמצעים נוספים שנועדו להסתיר

את זהותו.

הנאשם פרץ את דלת ביתו של המתלון באמצעות מקדחה, נכנס לבית והחל לתור אחר הסכום הכסף שהחזיק המתלון בביתו. הנאשם נתפס סמוך למקום ביצוע העבירה ואף סכום הגניבה נתפס והחזר לבעליו.

לענין הפגיעה בתחושת הביטחון במקרה של פריצה לביתו של אדם יפים דבריו של כב' השופט עמית בבש"פ 45/10 מסארוה נ' מדינת ישראל:

"... חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

יפים לענייננו דברים שאמר כב' השופט ח' מלצר באחת הפרשות שנדונו בבית המשפט העליון (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008)):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלוים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתיתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה, מה שלא ניתן לומר ביחס לעונש שהושת על המשיב במקרה דנן..."

על הצורך בהחמרת הענישה בעבירות התפרצות לבתים נפסק על ידי בית המשפט העליון ברע"פ 10551/09 יורובסקי נגד מדינת ישראל:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

וברע"פ 1708/08 לוי נגד מדינת ישראל נפסק:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירות התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרונה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא "לכד"

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בעבירת התפרצות לבית מגורים, אליה נלוות לרוב עבירות נוספות, הוטלו על נאשמים מאסרים ממושכים לריצוי מאחורי סורג ובריה (רע"פ 509/11 סמיר אבו עדיה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.1.2012); רע"פ 4928/09 חדד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.6.2009); רע"פ 7278/10 שאולוב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19.10.2010); רע"פ 3063/11 כהן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17.4.2011); רע"פ 4321/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.6.2010); רע"פ 8519/11 ויצמן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.1.2012))

ברע"פ 8399/15 אליאב קדוש נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19.5.2016) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים כדי לבצע גניבה, גניבה והיזק לרכוש במזיד ונדון ל-12 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס בסך 2000 ₪ ופיצוי למתלוננת בגובה 20,000 ₪.

בכתב האישום נטען כי באחד מן הביקורים המשפחתיים שערכו הנאשם ובת זוגו בדירתה של המתלוננת (אמה של בת זוגו) גנב הנאשם מדירת המתלוננת מפתח נוסף לדירתה, אותו החזיקה בסמוך לדלת הכניסה לדירה. בהמשך לכך, בשל הקירבה המשפחתית בין המבקש לבין המתלוננת נודע למבקש כי המתלוננת תשהה בשני מועדים מסוימים מחוץ לדירתה. בהמשך לכך, במהלך אותם מועדים בהם נעדרה המתלוננת מדירתה, התפרץ הנאשם לביתה באמצעות המפתח וגנב תכשיטי זהב שונים, מעטפות כסף, וקופסאות ובהן כספים במזומן. בכתב האישום המתוקן נטען כי הגניבה כללה תכשיטים בעלי ערך סנטימנטלי, לרבות טבעת נישואין של בעלה המנוח של המתלוננת וכן כספים שיועדו לקניית ספר תורה לזכרו. הנאשם עזב את דירת המתלוננת כשברשותו הרכוש הגנוב, הנאמד בסך של עשרות אלפי ש"ח.

נטען כי העבירות לוו בפגיעה קשה במרקם היחסים המשפחתיים וגרמו לאבדן אמון ולנזק רגשי ניכר למתלוננת מעבר לנזק החומרי.

בית משפט השלום קבע מתחם ענישה אשר אומץ על ידי הערכאות שמעליו, הנע בין 12 ל-36 חודשים.

במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נתתי דעתי לתכנון המוקדם, לתחכום שנלווה לביצוע העבירות, לזיוף לוחיות הזיהוי של רכב הביצוע, גובה הסכום שנגנב, הביצוע האלים כלפי הרכוש וניצול המידע אותו קיבל הנאשם מחברו, הוא המתלונן.

לאחר בחינת הפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני סבור כי מתחם הענישה במקרה שבפני נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם בן 32, הודה בביצוע העבירות ונטל אחריות על מעשיו.

הנאשם מנהל כיום אורח חיים תקין הכולל בין היתר חיי משפחה ותעסוקה כמנהל-שותף בעסק שהקים לאחרונה בתחום המסעדות.

שנות ילדותו של הנאשם לא עברו בנקל, בין היתר בשל קושי של הוריו לספק לנאשם מסגרת תומכת ומציבת גבולות, דבר אשר הוביל את הנאשם לחבור לנוער שוליים ולבצע עבירות פליליות.

לנאשם עבר פלילי בעבירות רכוש ואלימות: הרשעה משנת 2003 (נוער-י-ם) בעבירות שעניין פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה (3 עבירות), פריצה לבנין שאינו דירה או בית תפילה ועבירת גניבה; הרשעה משנת 2004 (נוער-י-ם) בעבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה, ניסיון גניבת רכב, 3 עבירות גניבת רכב, גניבה מרכב; הרשעה משנת 2009 (שלום י-ם) בעבירות שעניין תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם והרשעה משנת 2014 (שלום י-ם) בעבירה של היזק לרכוש במזיד.

שירות המבחן מעריך כי במצבי דחק עלול הנאשם לנהוג באופן אימפולסיבי ובאופן עובר חוק, אך עם זאת הנאשם מעונין להשתלב בטיפול ולשנות דרכיו, ואף לאורך ההליכים בבית המשפט שיתף פעולה עם גורמי הטיפול.

הנאשם מתפקד כאב מסור לבנו, פועל מתוך אחריות לפרנסת משפחתו ומבטא רצון לקיים אורח חיים תקין ושומר חוק. גם היחסים עם הוריו השתפרו, כעולה מהתסקיר.

לצערי אין מנוס מהשתת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח. במקרה שבפני לא התעלמתי מכוונתו הכנה של הנאשם לנהל חיים נורמטיביים, נישואיו, דאגתו לבנו והקמת העסק החדש. כל אלו בצירוף נטילת אחריות והבעת חרטה מאפשרים לטעמי לבית משפט לגזור עונש ברף הנמוך של המתחם אך אין בהם כדי לקבוע שהנאשם שוקם וכי יש להקל עמו עד כדי הפחתת העונש למאסר בעבודות שירות. הנאשם ביצע עבירות חמורות מאוד ולא בפעם הראשונה, כאשר בפעם זו, בגיל מתקדם, היה עליו להפנים את הטעויות אותן ביצע בגיל צעיר ולהימנע מלשוב עליהן.

עיינתי בתסקיר שירות המבחן ואף אני סבור שהנאשם עבר כברת דרך, אך איני שותף למסקנה הסופית העולה מהתסקיר.

אני סבור כי חומרת העבירות בצוותא, עם עברו של הנאשם מכריעות את הכף במקרה שבפני לכיוון הקלה בעונש בשל הדרך שעשה הנאשם וקביעת עונשו ברף התחתון של מתחם הענישה.

בנסיבות העניין אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 12 חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו 10 ימים בהם שהה הנאשם במעצר.
2. 6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירת רכוש מסוג עוון.
3. 9 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירת רכוש מסוג פשע.
4. קנס כספי בסך 8,000 ₪ לתשלום ב-8 תשלומים שווים החל מיום 1.3.19.
5. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪ לתשלום לא יאוחר מיום 1.2.19.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ח, 27 ספטמבר 2017, בנוכחות הצדדים.